

ning, er man avhengig av svært mange kabeloverføringer, som ikke bare er svært kostbare i anskaffelse, men representerer et uhyre vanskelig og kostbart problem i Øigaren med hensyn til drift og vedlikehold.

Den bærende idé og kjernen i brenselsproblemet i Øigaren er og blir dog å plante skog, for derigjennem med tiden å gjøre befolkningen delvis selvhjulpen i så henseende. Det er en stor tanke dette å klæ de nakne øyer der ute og derved bygge landet på ny og skape bedre livsvilkår for de kommende slekter.

Vi skal i en senere artikkel beskrive en del vindkraftanlegg som er anvendt i utlandet og herunder komme inn på den mere tekniske og økonomiske side av saken.

OPBEVARING AV FRUKT I TORVSTRØ.

Av *planteskoleeier Mikael Aamot* i «Norsk Landbruk».

HEROM skrev jeg noe i en artikkel i «Norsk Landbruk» for 20. september ifjor. Selv la jeg ned 15 kasser forskjellige sorter epler på denne måte ifjor. De holdt sig glimrende helt til slutten av mars, og kunde sikkert holdt sig lenger hvis vi ikke hadde brukt dem op da.

Kassene stod først en tid utover høsten på stabburet i både varmt og kjølig vær inntil den første strengere kuldeperiode begynte. Det blev ÷ 10 grader C en natt, og da flyttet jeg kassene inn i et rum i 2. etasje. Her vekslet temperaturen med kuldegrader og varme-grader. Enkelte perioder var den daglig omkring + 6—10 grader C, — til andre tider holdt den sig i ukevis omkring frysepunktet eller var nede i ÷ 1—3 grader C. Noen ganger måtte jeg fyre i ovnen, når det blev riktig koldt og temperaturen sank for sterkt, — ellers blev der sluppet varm luft fra et tilstøtende rum når termometeret sank under ÷ 1 à 2 gr. C.

Lagringsforholdene var altså i og for sig meget ugunstige, og epler som lå i kasser uten torvstrø på samme rum, blev fort ødelagt. Torvstrøpakningen virker som en utmerket isolasjon både mot temperaturforandringer og mot skadelig innflytelse av for tørr eller for fuktig luft.

Metoden går kort og godt ut på at hver enkelt frukt pakkes inn i oljet svøp-papir (fåes i Landbrukets emballasjeforretning, Oslo) og legges lagvis i almindelige frukt-kasser med finreven luktfri torvstrø.

Først legges et tynt lag torvstrø på bunnen av kassen, derpå et lag innsvøpt frukt slik at det blir litt mellemrum mellem hver frukt og ut til kassens sider. Over hvert lag frukt fylles igjen et tynt lag torvstrø, som også pakkes godt ned mellem frukten og kassens sider.

Således fortsettes til kassen er full, og pakningen må avpasses slik at der også kommer et lag torvstrø øverst, hvorefter lokket settes på.

For alle som ønsker en mindre beholdning epler til eget bruk, vil jeg på det kraftigste anbefale denne metode, og det er et spørsmål om den ikke også kunde brukes i noe større målestokk. Ekstrautgiftene blir ikke så avskrekkende store. Selve pakningen kan utføres av hvem som helst og går meget raskt. Torvstrøet er jo like godt som strømiddel etterpå, og svøpet koster ikke mer enn ca. kr. 3.00 pr. 1000 stk. Man kan gå ut fra at frukten holder sig minst en måned lenger enn ved lagring på almindelig måte under ellers like forhold. Gjør et forsøk!

MERE MULTER OG SKOGBÆR PÅ MYRENE.

Av skogbestyrer Aksel Bakken.

VARE VILLE BÆR er i de siste par menneskealdre blitt en meget betydelig omsetningsartikkel såvel til bruk innenlands som til eksport. Hvor mange dagsverk trafikken år om annet gir, kan jeg ikke si, men selv i flere av våre store tømmerdistrikter menes bærplukking å overgå tømmer hugsten som arbeidsfelt, og det sier ikke så lite bare det. Men hvordan stiller det sig med å holde denne store avl av ville bær vedlike? Er kildene uuttømmelige?

Hvor utmarken blir pent behandlet og får ha den utstrekning den har, kan like stor avkastning fortsatt år om annet påregnes; men vi kan vel ikke gjøre regning med dette, i hvert fall her på Østlandet.

Tyttebær- og blåbærhøstens aller største vanskelighet for fremtiden ligger sikkert i at den er uforenlig med ideelt skogbruk. Begge bærarters lyng hører inn under betegnelsen skoggress. Etter hvert som utnyttningen av vårt verdifulle skogterreng skrider mer og mer frem forstlig sett, vil de arealer som nu optas av bærlyng, minke. Spesielt i yngre skog hvor tetthetsgraden muliggjør produksjon av kvalitetstømmer, er bæravl utelukket. Denne for bærelskere triste kjennsgjerning bør stå klart for alle. Forstmannen er dog ikke alene om å plage bærlyngen, bærplukkeren selv kan ofte gå så rått frem under plukkingen at man uvegerlig får det inntrykk at det er ham maktpåliggende å skade umodne bær, lyng eller gress mest mulig. En avhøstet bærbråte er ofte grusomt mishandlet. Den slags bærplukkere resonnerer som så: «Nu kommer jeg neppe hit igjen i høst, så jeg kan få nyttiggjort mig senere modne bær, og da skal heller ingen annen få godt av dem». Et resonnement som selvfølgelig er helt forkastelig.

Tyttebær- og blåbærmengden kulminerte her på Østlandet antagelig omkring hundreårsskiftet, muldebærene noe tidligere. Mange